

Mým čtenářům!

Čtenářům mým, mým, mým čtenářům, čtenářům tohoto čísla, čtenářům, čtenářům mým, milovaným, čtenářům milovaným čísla tohoto čtvrtého, včera byla středa, nebyla neděle, byla středa, středa, ne, ne neděle, neděle ne, ne, žádná neděle, ne, neděle ne, středa, středa byla, středa byla naše, čtvrtek bude taky náš, co nám za to, co jen za to dáš?

Médea, Médea, byla tady, tady byla, některým se nelíbila, Repleksyon, Repleksyon, setkání pedagogů, pedagogů setkání, to nám smutek zahání, nikomu však nebrání, jásat třeba z nudy, když kudy tudy, tudy kolem Ofélie, Ofélie kontem-pluje, pluje spousta otazníků a pak taky Grušenka, Grušenka, Grušenka. Naše milá Grušenka. Litovala se, trýznila se, trýznila se a litovala se dlouho a tvrdě se trýznila i litovala, až ji všichni začali milovat. A litovat. A všichni se dívali a tleskali a jásalí a mávali a volali a litovali a ducali a ducali a ducali.

Duc, duc, duc, Meetingpoint party, duc, duc, duc, párty, duc Fléda párty, duc, jedna s jedním, jeden s jednou, duc, duc, duc, jedna s jednou, duc, jeden s jedním, duc, duc, všude samý duc, párty na Flédě, duc, klub Fléda, Fléda klub, duc Fléda párty, párty, duc super párty, Meetingpoint párty duc, duc, duc, ducy, ducy duc!

Byli jsme a budem! Aj divadlo české ctnosti jest ozdobou nevinnosti!

A dneska bude Salome a k tomu si dejte rybu, nebude mít žádnou chybu. Jenom nejezte ty kouřící. To je program, offprogram. A svátek má Ema, Ema mele maso a taky má svátek a na Slovensku má svátek Albert a dnes je Slovensko na programu. Na hlavním programu. A taky Brno. Domácí Brno. Krásné Brno. Se slovenským režisérem. S režisérem ze Slovenska. Slovenským. V Česku. Režisérem. A pak taky Írán. A taky Polsko. A taky Švýcarsko. A pozítří to všechno skončí. Už pozítří. Skončí úplně všechno. Všechno pomíjí.

A Ondra miluje Ivetu a Olivera!

A herec je buď dobrej, nebo špatnej a jestli je tlustej nebo hubenej je úplně jedno!

A v redakci se pokazil počítač. A pak druhý. A třetí. A nešlo se připojit k internetu. A pak se po...kazilo spojení počítače s tiskárnou. A pak se začaly ztrácet texty. A pak nešly otevřít soubory. A přece se točí!

P.S.: Stokrát řečená věc se stává pravdou!

Lukáš Paleček
šéfredaktor šéf

RECENZE HLAVNÍHO PROGRAMU

Санкт-Петербургская государственная академия
театрального искусства/

St-Petersburg State Theatre Arts Academy

PETROHRAD, RUSKO

MÉDEA

Lars von Trier v Marte?!

Kto by nepoznal Euripidovu tragédiu? Prečíta si ju každý, kto chce vidieť hlbšie do srdca ukrivdenej ženy, a zasiahne ho. Rovnako zasiahne aj Medea Larsa von Triera z r. 1988. A práve na tú som musela dnes ráno v Marte počas predstavenia, ktoré k nám doviezli ruskí kolegovia, myslieť.

Celú Medeinu tragédiu niesla na ramenách jediná herečka Karina Medvedeva. Na scéne, oddelenej od hľadiska povrazom a kovovými zábranami, bol iba jemný štrk, v pozadí zvieracia koža, natiahnutá medzi dvoma drevenými palicami, pár rýb, vedro a kýbel s vodou. Na kožu sa premietali projekcie v ruskej azbuke, zrejme slová z hry. A z reproduktorov hru sprevádzalo rituálne bubnovanie a takisto rituálny ženský spev. No všetkým týmto inscenačným prvkom dodala zmysel jedine herečkina prítomnosť, resp. vedomie jej neprítomnosti na scéne.

Od začiatku pohltila celý sál Studia Marta svojim priam hypnotickým prejavom, ktorý nedal divákovi vydýchnuť. Napriek jazykovej bariére dokázala herečka zaujať publikum, vyžiadať si jeho pozornosť, dokonca aj dojať. Karina Medvedeva si tiež nevydýchla. 75 minút rozprávala ako Medea o svojej tragédii, odmietala ju, zmierovala sa s ňou, hľadala v divákoch podporu a vykonávala svoje hrozné činy. To všetko povedala nie významom slov, ale výrazom tváre, pohybmi tela, spôsobom reči a predovšetkým, neustálym sústredením a odovzdanosťou. Odovzdanosťou seba samej tragédii Medei telom aj dušou.

Ako základný prístup k práci v divadle uvádza Akadémia v ponúknutých materiáloch systém Stanislavského, pričom tréning hercov zahŕňa Mejercholdovu biomechaniku. Oba prístupy, učiteľa a jeho žiaka, sa v inscenácii navzájom organicky dopĺňali – herečka na javisku premýšľala a vtelovala sa do postavy Medei celou svojou bytosťou, uvažovaním, cítením a presnými pohybmi, vyjadrujúcimi jej vnútorný stav alebo vykonávanie zaklínacích rituálov. Skutočne išlo o choreografiu celého herečkinho výkonu, detailne a bezchybne vypracovanú, načasovanú a vlastne úplne nevyhnutnú. Choreografia totiž vytvorila mantinely, umnožňujúce herečke pracovať s vlastným telom ako hudobníkovi s hudobným nástrojom.

Zrejme sa nájdu diváci tejto inscenácie, ktorí so mnou nebudú súhlasiť. Ak ich nezaujal herečkin výkon, nemohli sa chytiť žiadneho iného vodítka a inscenácia

založená na vyjadrovaní vnútorného utrpenia a jeho dôsledkov, t. z. hodina a štvrť ruštiny, sa tak mohla stať únavným hereckým cvičením. Ale aj ukážka réžie venovanej hlavne vytváraniu podmienok pre dokonalý herecký prejav určite má svoje miesto na festivale Encounter.

A čo má s tým všetkým spoločné Lars von Trier? Jeho Medea rovnako vyžaduje diváka nechajúceho vtiahnuť sa do krutého a uboleného sveta ženy, ktorá pre svoju hrdosť nikomu neodpustí a zabije vlastné deti, aby ublížila tomu, kto ju mal milovať najviac na svete. Obe diela majú spoločné zobrazenie Medei bez sentimentu a teatralizovania, ktoré zanechá stopu hlboko vovnútri. Spasiba!

Simona Nyitrayová

potlesk 1,10 min

Kdeže nejžádanější, nekonečný příběh

Pokud se inscenátoři nechystají udělat z Euripidovy Médei monstrózní inscenaci, mají ještě opačnou možnost, a to upravit ji na monodrama. O tom, jak to potom může vypadat, se přesvědčilo čtvrtední festivalové publikum.

Médea vypráví notoricky známý příběh, byla podvedena, vyhnána, a tak se pomstila. Dává nahlédnout do vlastních myšlenek a vlastního nitra, aby divák dostal dostatečnou možnost pochopit její jednání. Ten je proto také neustále oslovován a je na něj do hlediště znovu a znovu apelováno.

Poněkud nešťastné se zdá být odkrývání karet hned v začátku, takže co dál, když už jsou všechny trumfy venku? Téma dětí, dětí, dětí a pro změnu dětí, se neustále vrací jako bumerang a pořád se cyklí. Pokud se přece jen mírně odkloní a snad se naskýtá možnost posunout někam jinam, opět se vrátí. Jako v začarovaném kruhu se omílají dokola stejná témata, opakují základní situace. Inscenace začíná být stereotypní také z důvodu neprecizní práce s temporytmem. Ani dynamické herectví už toho moc nesvede, když už není čím překvapit a už předem víte, co vás vzápětí zase čeká. Bohužel i ono pracuje jen se sérií stejných gest používaných neměnně v rozdílných situacích, různých momentech pořád dokola. Čas od času se objeví nápis promítaný na plátně nebo se režie pokouší pracovat s možná vizuálně působivou stínohrou, přestože ta děj nikam neposouvá. Výsledný dojem už ale nezachrání nic.

Přesto je přímo nutné ocenit strhující hereckou lopotu, kterou si odedřela herečka Karina Medvedeva (a v případě odpoledního představení už podruhé za den). Za její urputnost, energii, sílu a koncentraci, se kterou přistoupila ke své roli, si jistě zasloužila o něco větší potlesk.

Michaela Malčíková

1,05 min

Medea

Ruská Saint-Petersburg State Theater Art Academy se představila inscenací Medea.

Tato Euripidova tragedie je zde zpracována jako monodrama, které interpretovala Karina Medveděva, o režijní zpracování a dramaturgii se postarala Jekatěrina Khanzorova.

Celé představení bylo postaveno na výkonu a energii herečky, toto podtrhovala i jednoduchost scény a kostýmů. Monodrama nevykreslovalo hlavně děj, ale pocity, myšlenkové pochody a charakter postavy. K tomu sloužila výborná intenzita hlasu herečky, pohybová stylizace a herecké střihy.

Samotná energie, kterou interpretka do postavy vložila, byla moc dobrá. Do všech scén šla naplno a poctivě. Jazykem celého představení byla ale ruština, což bylo dost nevýhodné, pokud většina publika ruštinu neovládá. Z efektů, jako je už zmíněná pohybová stylizace atd., jsme sice mohli vyčíst, ve které části „děje“ se nacházíme, mohli jsme si celkem snadno domyslet, co se v postavě děje, co prožívá a jak to prožívá, ale inscenace byla založena převážně na textu. To mělo za důsledek to, že divák vnímal emoci (smutek, klid, zoufalství, rezignace...), ale už vždy nezachytil rozlišnosti pocitů – z čehož přesně vyvěrá tento smutek, klid atd., a hlavně, co si o tomto pocitu postava myslí.

Proto celé představení, trvající asi hodinu a patnáct minut, začalo být postupně zdlouhavé a prvky stylizace opakující se, a to zvláště v úplném konci, kdy Medeino zoufalství, už myslím, bylo vykresleno dostatečně na to, že se „zoufalé scény“ opakovaly ještě několikrát. To ovšem může souviset i s výše zmíněným jazykem, a tedy nepřesným porozuměním.

Krásné bylo pohybové zpracování, kde se projevilo pohybové nadání herečky. Posazení hlasu i jeho dynamická intenzita byly také výborné. Celá stylizace prožívání však byla do jisté míry v některých okamžicích neuvěřitelná, hlavně v hereckých střizích. Bylo jasné, že tento konkrétní střih má vyjádřit zoufalství, ale bohužel to působilo přehnaně, a proto se smutek diváků přímo nedotýkal.

Jde možná taky o ruskou míru intenzity křiku, pláče, ztišení..., která je jiná než naše.

Bylo dobré vidět toto ruské zpracování, je ale otázka, jestli nebylo vhodnější vybrat jinou inscenaci, ne tolik založenou na textu.

Silvie Kudelová

potlesk 1,5 min

Mono Medea

Petrohradští tvůrci se rozhodli ztvárnit Euripidovu hru formou monodramatu. Osamocená Médea po celou dobu představení setrvává na jevišti a nám je poskytnut nezkrášený a nezastřený pohled do jejího ztrápe-

ného nitra. Rozehrává se dávný příběh o vině, utrpení, pomstě a smrti.

Při nemožnosti interakce s dalšími herci vystupuje do popředí komunikace mezi herečkou a publikem – chvílemi se divák dostává do role soudce jejího konání, později při rozehrávání motivu viny díky možnosti bezprostředního kontaktu s chřadnoucí Médeou soucítí. Inscenace má výrazně liturgický charakter. Médea spíná ruce k modlení, myje se, předvádí rituální tance a oslovování námi jen tušených postav liturgický dojem umocňuje.

Výtvarná složka není tolik nápadná, účelně doplňuje hereckou akci a vyprávění. Minimalistická scéna posypaná pískem znázorňuje vchod do neupravené chýše, který je vytvořen větvemi a záplatovanou bílou látkou. Tato látka se používá i k promítání a v momentu, kdy se ocitne Médea za plachtou, umožňuje též důmyslnou stínohru.

Nejvýraznějším prvkem celé inscenace je živoucí a přesný herecký výkon Kariny Medveděvavy, který nám bez užití patosu zprostředkovává hnutí rozervaného nitra a vytváří tak koncentrovanou studii o vině, uvědomění si viny, jejím přijetí a následcích.

Režie důsledně pracuje se symboly a metaforami a vytváří působivé lyrické obrazy. Například Médea se v průběhu inscenace zmítá v pavučinách – obraz symbolizující její ukotvení v bezvýhodné situaci. Po vraždě svých dětí na sebe nakládá kamení – své hříchy. Moment krajnosti, kdy duševní trýzeň dostoupila vrcholu a jen fyzické utrpení snad dá zapomenout nebo alespoň zmírní bolest nitra.

Funkční doplňování jednotlivých složek, prostý a uvěřitelný herecký výkon – to jsou hlavní klady inscenace, které se však nedaří po celou dobu udržet divákovu pozornost.

Milan Čtveráček

potlesk 2,20 min

Medea s rybou

Repleksyon

De La Salle-College of Saint Benilde sa prostredníctvom inscenácie Repleksyon pokúsila zobrazit' problém odchádzajúcich Filipíncov a udalosti, ktoré sa od toho odvíjajú. Inscenácia začína výstupom viacerých postáv na javisku s kuframi a cestovnými taškami. Pozerajú sa do diaľky, ťukajú do telefónu a čakajú. Mladá rodina sa lúči so svojim otcom, ktorý opúšťa rodinu kvôli práci v zahraničí.

Autentické rozhovory ľudí na premietačke sú dopĺňané tanečnými výstupmi a prerušované efektnou prácou s premietačkou, ktorá vytvára rôzne farebné kombinácie. Výraznou štylizáciou tvári jednotlivých hercov/tanečníkov na smutné spôsobí, že ich tanec tiež nadobúda sentiment. Počas predstavenia sa ich výraz v tvári mení len v prípade anonymného hromadného tanca. Rovnaké sú aj tanečné variácie. Prácou celého tela, ohýbaním rúk, a trhanými pózami je vyjadrená sklúčenosť.

S pomalými pasážami sa striedajú rýchle, výbojné a fyzicky náročné a inscenácia tak nepostráda dynamiku.

Veľmi nápaditou tanečnou scénou bol rytmický tanec s papierovými škatuľami, ktorý najprv pohlcovoval vrchné polovičky tiel, akoby tým ukazoval postupné strácanie vlastnej osobnosti a v zápätí na to paradoxne ukazoval silnú túžbu týchto ľudí odísť za každú cenu.

Rozhovormi so skutočnými ľuďmi, výstrižky z novín sa snažia podtrhnúť vážnosť situácie a inscenácia tak nadobúda etický rozmer. Nezamýšľa sa však nad riešením takýchto problémov. Len konkrétne sprostredkúva emócie vychádzajúce z činov a udalostí.

V akom kontexte inscenáciu hodnotiť? Otázkou je, prečo sa Filipínci rozhodli ísť na medzinárodný festival s výsostne národným a sociálnym problémom. Svojou naliehavosťou a melanchóliou skôr trefne informuje o situácií, ako by kvalitnou režijnou koncepciou jednotlivca ukazovala špecifický a zároveň umelecký pohľad na problém. Pôsobenie na dušu je pre nich dôležitejšie ako samotná estetickosť (s čím súvisí aj vzťah školy k umeniu).

Pozitívom však je, že v kombinácii s tanečným temperamentom sa výpoveď nestala pasívnou. Miestami ohlušujúca hudba priam útočila na diváka, ktorý si občas mohol pripadať ako citovo vydieraný. Avšak ťažko sa na takú inscenáciu hnevať, keď vidí šťastné pohľady hercov pri záverečnom klaňaní sa a ich radosť z hry. Ich temperamentné a úprimne úsmevy akoby zrazu zmazali všetky tie negatívne emócie a dojmy, „zabité“ záverečným zabitím. Jednoduché trápenie sa s ľudskými osudmi nechalo chladných len tých, ktorí v divadle hľadajú viac ako emóciu a profesionálny tanec.

potlesk 3,10 min

Míša Suchá

Repleksyon

Studenti De La Salle – College of Saint Benilde z Filipín ve své inscenaci Repleksyon vykreslili s velkou nálehavostí aktuální problém své země.

Použili k tomu nejen výrazový tanec, ale také projekci, která tvořila polovinu celého představení. Uváděla celý děj, nastiňovala situaci v zemi, pomocí rozhovorů se zdejšími obyvateli také jasně informovala diváky o názorech na stav v zemi a jejich postojích k nim. Všechny mluvené texty byly titulky překládány do angličtiny, což bylo dobré, obzvláště kvůli projektovaným rozhovorům. Situaci a pocity zdejších lidí by šlo ale velmi dobře rozpoznat i bez překladu.

V představení se vždy střídala projekce, kdy herci byli buďto v zadním plánu jeviště a ve tmě, nebo úplně za plátnem, na které se promítalo, s jednotlivými zpracováními (většinou tanečními) právě promítnutých témat samotnými herci. Pro herce vyhrazený prostor byl také dvojitý, jednak scény, kdy hráli realisticky, civilně a bez tance. V těchto scénách byli i civilně oblečení. A pak samozřejmě z větší části taneční vyjádření a stylizovaný pohyb. Měli tedy na sobě převážně neutrální oděv, buďto byli v bílém, nebo v černém.

Vyjádření herců bylo jasně rozumět, ať už ve stylizovaných, nebo realistických pasážích. Samozřejmě že divák neporozuměl každému pohybu v tanci, emoci ale ano. Zvláště krásné byly scény odchodů rodičů za prací. Tancem vyjádřily tyto pasáže, jemně, jasně a zároveň velmi citlivě.

Úžasné bylo nasazení herců, které nebylo přehnaně urputné, upoceně a alarmující či šokující, právě naopak. Herci podali problém své země procítěně a citlivě, tak, že bylo jasně znát, že k tomuto problému nejsou vůbec lhostejní, že se týká jich samotných. Tento pocit pak dokázali přenést na publikum.

Celé představení skončilo nestandardně pozitivní děkovačkou, kdy samotní herci od první chvíle s vděčností a pokorou tleskali směrem k publiku.

Silvie Kudelová

potlesk 3 min

Repleksyon – povrchná žurnalistická rozprávka

Divadelné predstavenie Repleksyon z Filipín pomenováva sociálny problém postihujúci veľký počet ľudí v krajine – emigráciu za prácou.

V HaDivadle, kde táto produkcia našla svoj festivalový domov, počas necelých hodiny sledujeme tanečné divadlo previazané videoprojekciou. Herci okrem svojho tela nepoužívajú žiadne rekvizity, iba bielu plachtu a kartónové škatule. Hereckú akciu podfarbuje hudba a vytvára atmosféru, v ktorej je ponorený príbeh. Ten prechádza od vyobrazenia anonymných ľudí bez iden-

tity až k príbehu jednej rodiny.

Vďaka spôsobu, akým sa predstavenie tvorí, jazyková bariéra nie je problém. Väčšina hovoreného slova je preložená do titulkov. Reportážne video shoty pomenávajú problém a ukazujú všeobecnú situáciu a potom sa na konkrétnom osude jednej rodiny ilustruje príbeh s posolstvom. Funkciu informovať divadlo veľmi dobre zvládlo. Problém nastáva, keď si divák uvedomí, akú správu predstavenie nesie.

Na začiatku sa otec s kufrom v ruke lúči s rodinou, pretože odchádza za prácou do zahraničia. Pod bielou plachtou sledujeme šiestich hercov, ktorí vytvárajú pohyblivú neurčitú sochu, z ktorej sa vynára nemá kričiaci tvár či ruka v kŕčovitom napätí. Po video strihu sa dostávame opäť k rodine, ktorej členovia tancom vyobrazujú ťažkú dilemu a spôsob, ako sa s ňou vyrovnat' – dlhodobé odlúčenie. Veľká škoda, že od tohto momentu sledujeme všadeprítomnú sentimentalitu, ktorá začne byť po chvíli neznesiteľná. Človek má pocit, že sleduje lacný odšŕavovač emócií. Čím ďalej, tým viac nadobúda divák vedomie, že sleduje romantickú rozprávku – cestu jednoduchého a prostého hrdinu „Honzu“ svetom, kde sa stretáva len so zlom iných ľudí, konkrétne kapitalistickým cynizmom presiaknutých úradníkov v byrokratickom systéme. Inscenácia vidí chybu všade okolo Filipín, len nepripúšťa pochybenie na vlastných životoch či na strane vlády svojej krajiny.

A to je jediné posolstvo. Divadelné predstavenie, v ktorom etika vysoko poráža estetiku, spracované formou, s ktorou by mohla chodiť po školách. Žurnalistickým spôsobom odľahčeným tancom informuje okolie o zlej situácii v dobrej krajine, ktorej ľud má smolu, že sa v jeho okolí nachádzajú len nesprávni ľudia. Tento dojem v závere predstavenia potvrdzujú krčmové reči dvoch pracovníkov o skorumpovanej vláde a peniazoch, ktoré nejdú ľudu, ale nedosiahnuteľným boháčom. Finálna nelogická vražda matky, ktorá tiež opúšťa rodinu za prácou, autora týchto riadkov len presviedča o tom, že celé predstavenie bolo emočným vydieračom, povrchnou reality show.

Viktor Černický

potlesk 3,5 min

tanečníci

rodina

tanečník

odchod od rodiny

RECENZE OFFPROGRAMU

Janáčkova akademie múzických umění v Brně

Divadelní fakulta

Česká republika, Brno

OFÉLIE – NELKÁM! POUZE KONTEM-PLUJI!

Hovory s Otcem

Realita? WTF? Snad ne podle Sarah Jessicy Parker? Co se stalo se sny? A s pravdou? Tedy – s „Pravdou“, která je zřejmě jedním z ústředních témat inscenace? Kapající stesk traktuje čas, z reproduktorů je diváků neustále připomínáno, že Ofélie opravdu utonula. Barbara Herčíková zkombinovala závratně intelektuální koktejl, který vedl popíjející k otupění a žertovným otázkám. Podivná kombinace zpovědi nešťastné a příběhu „co by se stalo, kdyby... (si Hamlet vzal Ofélii?)“ nedojímá ani herecky neuchvacuje. Což je u monodramatu opravdu škoda, zvláště, když na tom herečka Lucie Končoková nenese ni píd' viny. Režie si nevybrala směr, téma, úhel pohledu.

Stále přítomná lednice (aby bylo jasno – dochází k „ochladnutí“ vztahů!) a otevřená kovově se lesknoucí plocha uvozují Ofélii svět. Tři kýble dotvářejí hranice prostoru, zároveň se znakováním mění ve stísněný prostor (Ofélie do něj vede monolog). Nešťastnice nás uvádí do svých problémů, především s otcem a melancholickým přítelem Hamletem. Heslo „nelkám, kontem – pluji“ má přinést do tragického osudu děvčete ze spořádané rodiny, žádný nadhled se však nekoná (chápu, že musí být dobrodružné ráchat se ve virtuálních ziscích)...

Wittenberg, Lutherstadt, intelektuální bašta se ozývá v nelogických replikách, nicméně chápeme, že šlo o výzvu, kterou nešlo odmítnout. Když Ofélie soudí mužské pokolení, jen máchá prstem před hledištěm, doprovázejí se slovy „prase, prase“, pokračuje ve výčtu dobytků v hledišti. Jenže na nikoho neukazuje, jako by nechtěla urazit, a výpověď tak poněkud ztrácí na důrazu. Copak není podstatné, kdo je „prase“?

Příběh nedává žádnou logiku ani Ofélii ostendovaný vztah k otci a – vážně je vyznáním lásky dotaz na lokaci 00, respektive natolik příznačným způsobem, hodným výsměchu z divadelních prken? Klesání pod hladinu nikam negraduje, stejně víme, jak to zhruba skončí, o to překvapující je fakt, že uklízí ve společné domácnosti s Hamletem.

„Ofélie, pojď domů,“ volá se Končoková několika hlasovými variacemi – chce nám předvést, kolik toho umí? Poněkud matoucí je použití Poloniova výroku: „What the Fuck?“, které nemělo žádnou síť, v které by mohlo regulérně fungovat.

Podivný moment přichází, když Ofélie říká i scénické poznámky, snad pokus o naznačení šílenství prostřednictvím samomluvy (jak jinak ji v monodramatu na-

značit, že?) nebo snad náznak odosobnění?

Mluví se o zapalování, ale v kýblu se mezitím hromadí led. Nemožnost činu? Jdi do klášteřa...

Lže? Čím? Tím, že neříká, co bude večeret? A znamená to něco více nebo jen zmateně vyjádřené klišé „nevěř ženám?“

Znám špatné představení jednoho herce, ale říkám tomu „one woman show“. Tak „WTF“?

Tomáš Kubart

potlesk 1,55 min

Kontemplovať (lat.) hľbať, rozjímať, meditovať, premýšľať

Presne v duchu tohto hesla sa pohybovala naša hlavná hrdinka. Mladá dospievajúca žena, trochu zmätená sama sebou, no oveľa viac ničená autoritatívnym otcom a jeho vplyvom na jej život. Aby toho nebolo málo, pridá sa k tomu jej pád do lásky. Ha – Hamlet, ktorý jej nechce zjesť srdce, ale radšej sa stať ženou. Všetci naokolo sú melancholický, pretože to je móдне a ona sama nevie... netuší, stráca sa... „Zase mně to táhne k vodě,“ neustále opakujúce sa slová doprevádzané zvukom kvapiek dopadajúcich na kovové vedrá. Neschopnosť odlíšiť realitu od predstavy, ocitnutie sa vo svete pod hladinou od toho nad.

Melodráma pre jednu herečku (Lucie Končoková) je úžasná. Horkosladá, vtipná, vyvážená a tak správne schizofréna. Mladá herečka mala veľmi dobre zvládnute strihy, tempo inscenácie a napätie, ktoré bolo udržané vo veľkej väčšine prípadov. Verne zobrazila rozpoltenosť mladého ducha v neľahkých životných situáciách.

Celý obraz podporili červené šaty hlavnej predstaviteľky. Obsahovali obruč, z ktorej sa nakoniec vykľulo plávacie koleso (to ju už nedokázalo zachrániť – alebo predsa?). Doladené boli modrými silonkami a gumenými plávacími sandálmi. Kovové vedrá rozmiestnené po scéne neboli iba nadbytočnou dekoráciou. Ich funkcia sa premieňala podľa potreby (schod, stolička, helma). Prekvapením bolo, keď sa hrdinka skutočne obľiala vodou a s týmto rozvinutým motívom sa ďalej, nie už iba slovne, pracovalo (umývala dlážku, vyťahovala kusy ľadu z mrazničky).

Záver je pre mňa neistý – zdá sa, že Ofélia to vzdala – nebola ochotná ďalej skúmať samú seba, no je to skutočne tak? Myslím, že tá Ofélia, ktorá nám bola predstavená, by sa tak ľahko nevzdala. :)

Dorota Lichvárová

potlesk 2 min

Realita? Diagnóza

Ofélia. Nešťastné dievča, ktorej príbeh všetci poznáme. Panenka natáhoaná tu Hamletom, tam Poloniom, svojim otcom. Diet'a, ktoré láka vstúpiť do vody. Obeť nevšímavosti – ani Shakespeare nám nedal nahliadnúť do jej života.

V tomto momente vstupuje Lucie Končoková, študentka JAMU, aby vo svojej monodráme otvorila dvere do hĺbky zbláznenej duše. Ofélie (Nelkám! Pouze kontem – pluji) odohratá v Kabinete múz nás postupne ako príliv namočí a počas necelej hodiny prinúti vsiaknuť šialenstvo mladej ženy.

Už v okamihu, kedy vchádzame do divadelného priestoru, uvedomujeme si, že niečo nie je v poriadku. Keď utíchne reč divákov, zreteľne počuť kvapkajúcu vodu, ktorá naráža na dno plechového vedra. Bez prestania, monotónne. A potom už sa zjavuje Ofélia vo farebných šatoch, ktorých súčasťou je plávacie koleso. Rozpráva o otcovi, ktorý po jej vzťahu s Hamletom pátra ako krysa, o tom, aké je to žiť s vrahom svojho otca. Usmieva sa na divákov, komunikuje s nimi, ale slová, ktoré na seba nenadväzujú a sklenený pohľad dávajú poznať, že na javisku stojí síce zábavná, ale nezdravá duša.

Ofélia si vystačí s málom, scéna je úsporná. Na podlahe je položených niekoľko plechových vedier, v ľavom zadnom rohu vidieť chladničku. Hlavná a jediná hrdinka tejto monodrámy ale všetko plne využíva. Vedrá sú plné vody, a keď sa Ofélia potrebuje schladiť, stačí po jednom siahnúť a vyliat' ho na seba. V chladničke sa nachádza zmrazená strava, ľadová bábovka či ruka. V hre sú využité repliky z najslávnejšej Shakespeareovej tragédie. Niekedy nesú rovnaký význam, inokedy sa dajú tušiť nové. Deje sa tak najmä pri Poloniovi, ktorého repliky Lucie Končoková prednáša tak, až vzniká podozrenie, že Ofélia mohla byť otcom sexuálne obťažovaná.

„Ještě čekají ryby zamrzlé v ledu, kdy bude konec,“ hovorí k záveru svojho predstavenia. Niekoľkokrát vstupuje do vody. Najskôr ju to prekvapuje, potom ľaká a nakoniec sa s piesňou na perách ponorí.

Aj toto je verzia Ofélie. Vtipná, smutná, sama. S problémom, čo pripraviť na večeru pre melancholického priateľa, ktorého nevidieť. S potrebou zdieľať svoj život, ale aj so strachom priznať pravdu, povedať, čo je reálne. A preto divákovi opakuje: „Zase jsem lhala.“

Viktor Černický

potlesk 2 min

Hledím do vody s chutí na jahody

Poté, co se mi povedlo rozložit papírovou lodičku, která ležela na mém sedadle (obsahující program k inscenaci, který se mi již zpět do původní podoby složit nepodařilo), jsem se v tomto dočetl, velmi složitý název tohoto monodramatu „Ofélie (nelkám! pouze kontempluji)“, k tomuto názvu přibývá společenství kolektivu asi osmi autorů, ve kterém nechybí Shakespeare, Müller ani Bulis.

Dramaturgyně Dagmar Radová zvolila ne zcela výhodnou variantu – ve třech velkých celcích ukázat tři životní etapy postavy, která se snaží mluvit cokoli, co by nějak souviselo s literární postavou Ofélie či s tematikou vody. Tyto části se neuměle snaží propojit rádoby vtipná rovina složená z komentátorství tohoto příběhu zřejmě samotnou herečkou Lucií Končokovou.

Divák se bohužel v textové koláži, kdy je prostor pro rozehrávání situací herečce ulehčen vstupováním do více postav, ve které není dostatečně čitelný děj a svěhlavě si pohrává s časem i prostorem, často ztrácí, všimá si spíše situačních vtipů a nezamýšlí se nad hlubšími motivacemi.

Režisérka Barbora Herčíková se snažila pokulhávající temporytmus inscenace zachránit alespoň použitím zvuků neustále kapající vody ze dvou nemocničních kapaček do plechových kyblíků. Tento zajímavý nápad nikam negraduje a spíše začne běžnému divákovi lézt na nervy.

Lucie Končoková se představuje ve skvělé formě, bohužel zřejmě nenachází v příběhu žádné osobní téma, se kterým by se mohla ztotožnit, a tak se pouze jako ryba na suchu plácá ve zcela nereálné stylizované postavě.

Představení je plněno dnes velmi populární komunikací či napomínáním osvětlovače, aby udělal světelnou změnu. Rovněž scénografie plně holduje postmodernímu jazyku, používá surový materiál (plechové kýble, přebytečná plechová podlaha) v kombinaci vodou (případně ledem), kterou se herečka neustále polévá a moderními přístroji (lednice, kapačka). Barvy dekorací a kostýmu působí jako pěst na oko (černá a bílá v kombinaci se zelenou, červenou a modrou). Dalo by se doporučit, že někdy méně znamená více.

Popřemýšlel bych, zda je vhodné diváka urazit hned na začátku představení (kdy ještě nemohl přistoupit na nějakou složitější hru ve vztahu herec versus divák), kdy jednotlivé návštěvníky herečka označí za prasata. Pak už mu totiž nezbývá nic jiného, než čekat jak ryba zamrzlá v ledu, kdy bude konec.

Lukáš Paleček
šéfredaktor

potlesk 2,50 min

Lucie Končoková

Lucie Končoková a kýbl

Janáčkova akademie múzických umění v Brně
Divadelní fakulta
Česká republika, Brno
GRUŠENKA - A BUDOU JSE DÍVAT...

Dostojevskij napodruhé, jinak a stručně

Prvního Dostojevského přinesl střeďeční hlavní program Encounteru, ve čtvrtek se k této dvoudílné minisérii přidal také offprogram.

F. M. Dostojevskij. Bratři Karamazovi. Ivan, Dmitrij, Aljoša... a vlastně taky Grušenka, postava, na kterou by se málem zapomnělo. Ale pro jistotu, aby se na ni opravdu nezapomnělo, napsala Kateřina Menclerová její vlastní monodrama.

Grušenka – postava vypadnuvší do bezčasí a bezprostoru bez východu. Uvězněná v osamocení má dost času přemýšlet, rekapitulovat, vysvětlovat, obhajovat, plánovat, hodnotit, ptát se a odpovídat si a skrze veškeré tyto procesy pak dojít k vnitřní očištění a vyrovnání. Retrospektivně se zamýšlí nad proběhlými událostmi, ale plánuje i do budoucna svůj život s Mít'ou – všichni se budou dívat a všichni se budou obdivovat.

Na postavu jako pod laboratorním mikroskopem nazíráme ze všech možných úhlů pohledu. Postava marnivá, libující si v tom, že pro ni někdo zabil člověka, ale také milující, toužící dostat se zpět ke svému Mít'ovi, mstivá při spílání Dostojevskému, který na ni shlíží z obrazu. Je umíněná, zraňovaná, upřímná, vášnivá, falešná... podle toho, jak je momentálně zaostřená čočka.

Alenka Doláková ale jakoby se v Grušence ztrácela. Nedokáže dotáhnout změny v jednotlivých střízích a přechodech do rozličných poloh. V tomto důsledku se všechny charakteristiky začnou potírat a splývat v jedno. Místy deklamuje a přehrává takovým způsobem, že by ji k ochotníkům nevzali. Násilím jako by byla vnučena do 40 minut vměstnat a prezentovat všechno, co umí a co se naučila za dob studií na JAMU. Ale její herectví je uvěřitelné snad jen v momentě, kdy si hraje na to, jak bude upřímná. Začínám uvažovat nad tím, zda by studentka 3. ročníku herectví neměla ještě jednou absolvovat přijímací zkoušky a svým znovupřijetím potvrdit, že napoprvé nedošlo k nějakému omylu. Pak ale nastává obrat – místo přeexponovaného a přepjatého herectví je nabízeno brilantní herectví, civilní a přirozené, které herečce sedí mnohem lépe, co víc, je v něm excelentní. Škoda, že se tímto způsobem nepracovalo od samého počátku.

Rovněž režii jako by bylo odněkud zvenčí vmanipulováno scénografické řešení (když už tam ty rekvizity jsou, tak je nějak využijte, ať se neřekne, že jsou tam k ničemu). Ovšem se všemi věcmi se pracuje neustále stejně, takže nezbyvá, než se skutečně ptát k čemu taková rozmanitost?

Michaela Malčíková

potlesk 1,35 min

Vycpaná vdovička

Lovecký salónek s ruskou ikonou madony, lovecký salónek bez oken, dveří, bez cesty ven, salónek pro Degasovu baletku. Dramaturgyně Kateřina Menclerová konfrontovala Grušenku s Nastasjou Filipovnou, femme fatale Idiota, a nasvítla spolu s režisérem Lukášem Kopeckým v úchvatné inscenaci milenku Karamazovců jako po lásce toužící bytost, která se nedokáže vyrovnat se smrtí matky, a jako žárlivé dítě pokoušející se zmizet před vlastní vinou. Chce být milovaná, ale v kostýmu z kožešiny zůstává zvěřinou, masou masa. Chaotický vpád Grušenky odhalí portrét Dostojevského, komentovaný Grušenkou slovy: „Ty hajzle!“ – románové děvče se setkalo se svým Stvořitelem.

Za závěsy scény, salónku, jako by hledala cestu ven, dveře, okna, jakýkoliv příslib osvobození, jakýkoliv záblesk světla, v zatažené kobce viny.

Sama Grušenka, ve vestičce, imitující kožešinu, obklopena mrtvými zvířátky, připomíná svými masochistickými vizemi Alexandra de Large A Clockwork Orange a jeho perverzní vize utrpení v Novém zákoně, cesta k rozkoši skrze násilí, cesta k vysvobození skrze ponížení.

Představuje se jako vypočítavá vdovička, v rozličných fasetách, ne pouze panenka k pohrání, když si přehrává scény Mít'ova věznění – pláče, ale slzy stírá ze skel slunečních brýlí, namísto z očí. Vnímá vlastně Karamazovy jako doplnění vlastní identity k zaujetí platného místa ve společnosti.

„Svatební obrázek pošlu své matce,“ glosuje Grušenka a háže za záda kytici na místo, kde dříve stála urna s popelem její matky.

Ve vnitřním monologu dochází k závěru, že jestli o ní Bůh vážně „ví všechno, tak mi nikdy neodpustí. A jestli ano, co moje svědomí?“

Jeden z hlavních Grušenčiných problémů lze odvodit od složitého vztahu k Aljošovi.

Krásným a jemným detailem byl například moment, v němž se Grušenka vysvlíkala z vestičky, v jejíž kapse byla placatice s alkoholem – ta zazvonila v kapse pádem na zem, čímž zdůraznila Grušenčino zoufalství (přítomný pseudolék proti bolesti).

Úchvatné momenty nastávají, když Grušenka přehrává ono zákeřné, „d'áblem posedlé“ (A co s ním, Aljoško, když dítě d'ábla nepozná?) děcko, toužící po mateřské náklonnosti. V dětské bezelstnosti, která je schopná největší krutosti, doufá v utrpení Nastasji Filipovny – modly krásy, úspěchu, fetiši štěstí... Vysype na sebe z kýblu polystyrenové koule, nasadí kapuci a náhle stojí ve sněhové bouři. „Bůh? Třeba mne osvobodí. Uhodí do mne blesk...“ Jen šipka „exit“ míří stále nahoru. A bude mířit dál, i dokud na Grušenčinu vycpaninu bude padat prach a za závěsy budou holé stěny či portréty stvořitelů.

Tomáš Kubart

potlesk 2 min

Alena Doláková sedící

Alena Doláková s výrazem

ROZHOVOR S REŽISÉREM REPLEKSYONU, CHRISTIANEM CRAMEM.

Proč jste se rozhodl uvést tuto konkrétní hru?

Je to z pověření mého přítele, autora hry. Chtěli jsme ukázat odcházející filipínské pracovníky ostatním, protože v dnešní době jsou naši rodiče a přátelé takovými pracovníky. Tato hra je průzkum. Chceme ukázat skutečné dotazované pracovníky žijící v Hongkongu, Singapuru a zakomponovat je do představení. Pro mne je to alespoň působivá ukázka skutečného života.

Byl jste nervózní či pozitivně vzrušený před dnešním představením?

Spíš jsme byli dost nervózní. Viděli jsme na festivalu již mnoho představení a obzvláště jedno, Korejské, bylo velmi dobré. Trému jsme měli na začátku, ale všechno, jak se zdá, vyšlo a tréma opadla.

Co je podle Vás nejdůležitější element, který může člověk získat z tance? Emoce, výrazy...

Je velmi důležité cítit a také udělat průzkum. Poté vyjádřit charaktery pohybem, být schopen soucítit s postavami a přesto zůstat sám sebou. A nezapomenout na emoce během tance.

Jaké máte do budoucna cíle?

Vlastně toto bylo podruhé, co jsme vyrazili do zahraničí. Poprvé to bylo do Jižní Koreje na taneční soutěž. Jsme velmi šťastní, že můžeme být na tomto festivalu. Mám velkou skupinu tanečníků, fascinovaných tanečním divadlem a hudbou a chceme tedy ukázat tuto produkci po celém světě.

Co je Vaším největším zdrojem inspirace?

Mí studenti. Protože je miluji a oni milují mě. Jsou to hodné děti. Dodávají mi energii, když jsem na dně.

Vždy Vás inspirují společenská témata?

Ano. I v tanci jsou patrná. Moralizovali a ukázali jsme všechno, je to naše občanská povinnost.

Co pro Vás osobně znamená tanec?

Tanec je život. Je to jako dýchat vzduch.

Míša Suchá

ROZHOVOR S REŽISÉRKOU JEKATĚRINOU KHANZHOROVOU

Myslíte si, že jazyková bariéra může představovat pro českého diváka problém při interpretaci hry nebo ji lze podle vás překonat specifickým užitím divadelních prostředků?

Odp: Nemyslím, že by jazyková bariéra byla až takovým problémem. Řekla bych, že v naší hře je vše naznačeno dostatečně srozumitelně a člověk si ty metafo-ry dokáže vyložit po svém.

Letošní Encounter je zaměřen na potlesk. Co znamená potlesk pro vás?

Odp: Inscenaci vytvářejí tři moji studenti – zvukař, osvětlovač a herečka. Oni k tomu přistupují tak, že po představení automaticky následuje potlesk a těší se na něj. Já potlesku takový význam nepřikládám a snad by se dalo říct, že mám raději ticho. Víte, hra nese nějakou myšlenku a když se v sále rozhostí ticho, znamená to, že jste něco lidem předali – že jim ta myšlenka, poslání hry rezonuje v hlavě. Potlesk podle mě tu myšlenku spíš zaplaší.

Jak často se inscenuje v Rusku antické drama? A jak s ním tvůrci nakládají? Snaží se jej aktualizovat nebo spíše chtějí zachovat podobu známou z antiky?

Odp: Vzpomínám si, že před deseti lety byly tyto hry méně navštěvované. Naopak nyní se zvedla vlna zájmu, což souvisí i s lepší ekonomickou situací – lidé více chodí do divadel. Chodí na antická dramata do dobrých divadel a užívají si je. Např. na hlavní petrohradské scéně se v současnosti hrají hned čtyři nastudování antických her. A tvůrci? Spíš se snaží zachovat tradice antického divadla.

Proč jste vybrali zrovna Médeu? V čem je pro vás Euripidovo drama dnes aktuální?

Odp: Je to inspirativní drama. A určitě aktuální. Ve hře rozvíjíme mnoho témat. Dokonce i téma terorismu, motivy těch hrozných činů. Snažím se najít důvody, co vede lidi k tomu, že obětují to nejdražší ve svém životě a zabíjejí druhé.

Ovšem tu hru jsem nevybírala já, ale má studentka. Původně chtěla hrát Elektru, ale poté jí učarovala Médea...

Milan Čtveráček

HLAVNÍ PROGRAM

PÁTEK 8. 4. 2011

12:00, 16:00

Slovensko, Bratislava
Vysoká škola múzických umění,
Divadelná fakulta (VŠMU)
SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ
(150 min)
Divadlo Husa na provázku

13:30

Íran, Teherán
University Theater House of Iran
ŽENA, MUŽ
(30 min)
HaDivadlo

16:00

Polsko, Krakow
The Ludwik Solski State Drama School in Cracow
VŠECHNO POMÍJÍ...
(60 min)
Divadlo Bolka Polívky

18:00, 20:00

Švýcarsko, Verscio
Scuola Teatro Dimitri (SUPSI)
NENASYTNÝ AMFITRYON
(60 min)
Sklepní scéna CED

20:00

Česká republika, Brno
Janáčkova akademie múzických umění v Brně,
Divadelní fakulta (JAMU)
RÓMEO A HÉRÓ
(130 min)
Divadelní studio Marta

**Vysoká škola múzických umení –
Divadelní fakulta (VŠMU)
BRATISLAVA, SLOVENSKO**

Divadelní fakulta VŠMU v Bratislavě je nejznámější slovenskou fakultou, která se orientuje na studium divadelních oborů. Od založení v roce 1949 vytváří prostor pro vzdělávací, uměleckou a publikační činnost a spektrem svých oborů pokrývá oblast celého divadla – od divadelního, přes výtvarné umění až k praktickému managementu či dějinám a teorii divadla. Svou spoluprací s jinými vysokými školami stejného (nebo podobného) zaměření pomáhá konstruovat síť divadelníků, kteří se později stávají pevnou součástí slovenské divadelní kultury. Každé dva roky fakulta organizuje a hostí divadelní festival Istropolitana Projekt, kterého se účastní univerzity z celého světa. Festival navíc překračuje žánr samotného divadla a zasahuje i do oblasti hudby či fotografie.

www.vsmu.sk

**William Shakespeare:
SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ /
MIDSUMMER NIGHT DREAM**

Režie: Michal Vajdička

Překlad: Ľubomír Feldek

Dramaturgie: Zuzana Bírešová

Scéna: Ondrej Zacha

Kostýmy: Gabriela Paschová

Hudba: Zuzana Bírešová

Produkce: Lenka Bartošíková, Lenka Görfölová

Hrají: Peter Havasi, Mara Mayinga N'Gueve
Lukama, Juraj Ďuriš, Peter Brajerčík, Andrea Sabová, Ivana Kubáčková, Michal Režný, Csilla Tarr, Martin Šalacha, Ivan Petro, Marián Visku

Délka představení: 140 minut

Jazyk představení: slovenština

V současném nastudování klasického Shakespearova textu se můžeme těšit na aktualizovanou úpravu s použitím výtvarných prvků moderní civilizace. Absolventská inscenace činoherců pátého ročníku v režii Michala Vajdičky odehraje komedii o lásce, v níž se snaží rozluštit složitý matematický rébus mileneckých vztahů. Z Athén před nežádanou svatbou utečou do nedalekého lesa dva mladé páry, jimž skřítek Puk se svým květem lásky zkomplikuje (až do absurdních rozměrů) už tak tíživou životní situaci. Inscenace slibuje promíchání mystiky čarovného lesa plného vil a skřítků s erotikou tělesného světa žádostivých milenců. Do milostných zápletek se navíc přidají Shakespearem trefně vykreslení řemeslníci – amatérští herci – kteří také mají chuť odehrát svůj vlastní životní příběh.

Pá 8.4. - 12:00

Pá 8.4. - 16:00

Divadlo Husa na provázku

University Theatre House of Iran TEHERÁN, ÍRÁN

Státní oddělení pro hudbu a umění jako první kulturní a umělecká organizace v Íránu vytvořilo licenci určenou pro specifické oddělení divadelního umění. Bylo tudíž založené Studio divadelního umění s povolením Ministerstva kultury a umění. Toto studio si dalo za cíl vyškolit studenty ve všech dílčích předmětech / okruzích přítomných v divadelním umění – literárně-dramatická tvorba, režie, herectví, scénografie či grafická úprava. Nedlouho nato byla přidružena i filmová a televizní tvorba a studio bylo přejmenované na Fakultu dramatických umění. Po islámské revoluci byla založena Škola dramatických umění, po jejímž otevření se její součástí staly umělecké akademické aktivity Jednotný Adad.

www.art.ac.ir

Morteza Mirmontazemi: **ŽENA, MUŽ / WOMAN, MAN**

Režie: Morteza Mirmontazemi

Scéna: Morteza Mirmontazemi

Hudba: Hamed Doratabadi

Hrají: Mohammed Alah Dadi, Melodi Aramnia

Délka představení: 30 minut

Jazyk představení: perština / angličtina

Inscenace je přezkoumáním lidského života od narození až po smrt. Vypráví o lidském vztahu, lépe řečeno o vztahu mezi rozdílnými pohlavími, které jsou těmi nejmenší bytosti - semínky života. Příběh znázorňuje průřez dětstvím, dospíváním, dospělostí a konečným přechodem v neustávající nudu stáří. Žena, muž hovoří o vzdělání, lásce, manželství i sexu; o těžké práci, stejně jako o velkých i malých úspěších každodenního života.

Pá 8.4. - 13:30
So 9.4. - 10:30
HaDivadlo

**Państwowa Wyższa Szkoła Teatralna im. Ludwika Solskiego w Krakowie/ The Ludwik Solski State Theatre School in Cracow
KRAKOV, POLSKO**

Státní divadelní škola Ludvíka Solskiho v Krakově byla založena v roce 1946 původně jako Národní herecká škola. Své základy má ve třech divadelních studiích, která byla v Krakově založena těsně po konci druhé světové války. Byly to studio Stary Teatr, Teatr im. Juliusza Slowackiego a Dramatické studio Iwo Galla. Cíle tanečního divadelního programu na univerzitě v Krakově jsou soustředěny na procesy umělecké všestrannosti tanečního divadelního představení. Teoretická a praktická příprava je studentům nabízena v devíti-semestrálním programu; studijní plán na škole je postaven na základech mezioborové výuky. Kombinuje tak moderní tanec, balet, herectví, filozofii, divadelní historii, polský folklór, hudbu, anatomii, nová média, improvizaci, režii a kompozici a mnoho dalších v jednom živelném stylu výuky. Podle filozofie školy jsou skutečnými celebritami studenti, kteří jsou budoucností hereckého umění v Polsku a ve světě.

Mezi slavné absolventy školy patří např. Anna Polony, Jerzy Stuhr, Krystian Lupa nebo Jerzy Grotowski.
www.pwst.krakow.pl

Joe Alter:

VŠECHNO POMÍJÍ... /

EVERYTHING SLIPS AWAY...

Režie a choreografie: Joe Alter a herci

Asistent režie a choreografie: Dorota Łęcka

Hrají: Magdalena Bartczak, Agnieszka Jaśkowska,
Paulina Jóźwicka, Katarzyna Kostrzewa,
Mateusz Czekaj, Bartosz Figurski, Michał
Guzenda, Mikołaj Karczewski, Karol Miękina

Délka představení: 60 minut

Jazyk představení: polština

Inspirací pro toto taneční divadelní představení je otázka pomíjivosti. Bez ohledu na naše touhy, naděje nebo přesvědčení, vše, co známe, je v neustálém pohybu. Mění se a pohybuje směrem k nebo od toho, jak si představujeme, že by věci a život kolem nás měly být. Stálost neexistuje. Ať už něco víme nebo ne, máme to rádi nebo ne, stále jsme ve stavu neustálých změn. A stejně tak i vše kolem nás.

Scuola teatro dimitri / The Dimitri's Theatre School VERSCIO, ŠVÝCARSKO

Divadelní škola byla založena v roce 1975 a patří pod Univerzity aplikovaných věd a umění v jižním Švýcarsku (SUPSI). Na evropské úrovni nabízí specifické studijní programy ve všech oblastech pohybového divadla. Škola rozvíjí talent svých studentů a bere v potaz jejich osobnost, kreativitu a psychickou zdatnost. Důraz je kladen na vytváření originálních výstupů a od studentů se očekává vymyšlení postav, vytváření nálad, tvorba dramatických návrhů a materiálů. Sám herec se zde stává autorem.

www.teatrodimitri.ch/scuola

Plautus, Molière, Kleist, Giradoux: NENASYTNÝ AMFITRYON / GLUTTONOUS AMPHITRYON

Režie: Davide Giovanzana

Choreografie: Davide Giovanzana a studenti

Scéna: Davide Giovanzana, Rocki Maggi a studenti

Hudba: Centrum de Musique Ancienne -
Ensemble de Grimace

Hrají: Laura Belli, Sara Bocchini, Angela Castillo,
Micha Goldberg, Claudius Hoffmann, Alaide
Ibarra, Samuel Müller, R. Vargas, Sophie
Rodriguez, Ida Sons, Raul Vargas a
čtyři muzikanti z Ensemble Grimace

Délka představení: 70 minut

Jazyk představení: italština, angličtina, španělština

Švýcarský Nenasytný Amfitryon, který se na festivalu představí ve světové premiéře, je postaven na kombinaci různých autorských verzích Amfitryonova příběhu v podání desíti herců šesti různých národností a skupiny Ensemble Grimace. Herci používají ke sdělení příběhu řeč svého těla, a to především prostřednictvím tance, ale také masek, textů a samozřejmě hudby. Inscenace stojí zejména na hereckých a hudebních schopnostech účinkujících, scéna a okolní prostředí zůstávají upozaděny.

Amfitryon je tématem identity. Zvýrazňuje se zde naše sobecké Já, jež je závistivé a toužící po změně. V naší společnosti používáme masky a převleky, které skrývají a pozměňují naši skutečnou tvář. Inscenace (výrazně inspirovaná stylem commedie dell'arte) toto téma rozvíjí a využívá mimo jiné proto, že práce s maskami může v divadelním prostředí poskytnout cestu k hlubšímu poznání, kombinaci a propracování jejich různých významů.

Pá 8.4. - 18:00

Pá 8.4. - 20:00

Sklepní scéna CED

**Janáčkova akademie múzických umění -
Divadelní fakulta (JAMU)
BRNO, ČESKÁ REPUBLIKA**

Janáčkova akademie múzických umění nese jméno jednoho z nejslavnějších českých skladatelů, jenž celý život usiloval o vznik vysoké umělecké školy v Brně. Ačkoliv se mu to za jeho života nepovedlo, založení JAMU v roce 1947 navazovalo na Janáčkem zřízenou konzervatoř. Již od počátku působila vedle hudební i divadelní fakulta, vznikla tak krátce po zřízení pražské DAMU druhá vysoká divadelní škola v českých zemích.

Po roce 1989 přibýlo k oborům činoherního herectví a režie množství dalších kateder týkajících se praktického divadla. Například obor muzikálové herectví, divadelní dramaturgie, klaunská scénická a filmová tvorba; mezi evropské unikum patří obor dramatická tvorba pro neslyšící.

Za dobu existence školy ji absolvovalo množství divadelních umělců, kteří se uplatňují na většině divadelních scénách po republice. Divadelní fakulta JAMU je od vzniku festivalu SETKÁNÍ/ENCOUNTER jeho hlavním organizátorem a pravidelným účastníkem.

www.difa.jamu.cz

**Ján Mikuš, Jana Hanzelová:
RÓMEO A HÉRÓ / *ROMEO AND HERO***

Režie: Ján Mikuš

Dramaturgie: Jana Hanzelová

Produkce: Tereza Hladká

Scénografie: Iveta Ryšavá

Světlo: Martin Bitala

Zvuk: Adam Černoš

Herci: Tomáš David, Darina Kovářová, Veronika Lazorčáková, Petra Lorenzová, Radúz Mácha, Ladislav Odrazil, Petr Pavlas, Lucie Schneiderová, Petr Míka

Délka představení: 120 minut

Jazyk představení: čeština

Režisér Ján Mikuš je jeden z mála současných studentů DiFa JAMU, kteří již měli možnost pohostinně režirovat v některém z profesionálních českých divadel, přičemž jeho práce bývají výrazně autorské - stejně tomu je i u této inscenace. Romeo a Héró je dramatisací antického mýtu o Héře a Leandrovi, jakožto analogie k Shakespearovu příběhu o nemožné lásce mezi Romeem a Julií. Hlavní hrdinové příběhu touží o propojení, ale kromě divadla je odděluje i čas. Toto téma, osamocení a touha po splynutí s druhým, se snaží inscenátoři zobrazit vytvořením autonomního divadelního světa plného obrazivé poezie.

**Pá 8.4. - 20:00
Divadelní Studio Marta**

OFFPROGRAM

PÁTEK 8. 4. 2011

14:30

Česká republika, Brno
Janáčkova akademie múzických umění v Brne
Divadelní fakulta
Vanda Drozdová
SALOME
(40 min)
DIFA JAMU 401

16:00

Česká republika, Brno
Janáčkova akademie múzických umění v Brne
Divadelní fakulta
Marika Smreková
DON'T EAT THE SMOKIN' FISH
(60 min)
DIFA JAMU 013

20:00

EVENING EVENT
Soundtrack / International night
klub Abajo

Salome

Režie: Vanda Drozdová

Hraje: Simona Zmrzlá

Nový text původní biblický příběh Salome zásadně nemění, pouze jej mírně aktualizuje a hledá paralely se současností. Sledujeme příběh Salome jednadvacátého století. Salome jako dcerky současné oligarchie, dívky, kterou potřeba obyčejného doteku a lidské blízkosti dožene až na okraj propasti. Až k okamžiku, kdy má každý právo se rozhodnout, zda se napije z ďáblova poháru. Soustředíme se na příběh člověka jako jedince. Filozofické, náboženské a symbolické roviny tohoto příběhu ať stojí tajemně nevyřčeny a zůstanou na divákovu svobodném postoji.

Pá 8.4. - 15:00
DIFA JAMU 401

Don't eat the smokin' fish

Režie: Marika Smreková

Hraje: Alžběta Hofericová

Povídka Don't eat the smokin' fish byla napsána mladým sedmnáctiletým děvčetem (Dáša Krištofovičová) narozeném roku 1988 v Československu, které reflektuje svoje vztahy k okolí. Řeší konflikt svého vnitřního světa se světem reality. Souboj, ve kterém bojuje sama se sebou. Hledá a snaží se vybojovat smíření. Před realitou uniká do své fantazie. Vidí se jako rybu, ale ne obyčejnou. Mezi ostatními lidmi – rybami se cítí jako ryba královna. Ostatní kritizuje a odsuzuje. Její silná individualita ji omezuje v tom, že se jí nedaří najít lidi, se kterými by si rozuměla. Samota ji ničí, protože si uvědomuje, že chyba nemusí být v ostatních, ale v ní samotné. Proto upřednostňuje veřejnou samotu. Avšak ta společnost, se kterou po večerech tráví čas, si krátký život alkoholem. A právě skrz alkohol se dostává do situací s muži, které by tak mladé děvče podle dnešní morálky zažívat nemělo.

Pá 8.4. - 16:00
DIFA JAMU 013

Redakce Meeting Pointu č.3

Šéfredaktor:

Lukáš Paleček

Vedoucí redakce:

Hana Svobodová

Zástupkyně vedoucí redakce:

Eliška Luňáčková

Korektor české verze:

Kateřina Menclerová

Jan Krupa

Překlad do anglické verze:

Barbora Doležalová

Michaela Dragounová

Martina Kavínová

Ludmila Nerudová

Eliška Poláčková

Kristýna Šedivá

Jana Šunková

Markéta Zástěrová

Korektoři anglické verze:

Alexander Duncan Packer

Mgr. Karel Pala

Grafika spravodaje:

Simona Vaškovičová

Grafika festivalu:

Kateřina Miholová

Fotografové:

Marek Doležel

Pavel Nesvatba

Marie Votavová